

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 202

1 Ἀπριλίου 2007

«Στέφανον ἐξ ἄκανθῶν».

Ενας ἀπό τοὺς πρῶιμοις ἐκ-
κκλησιαστικοὺς μας συγ-
γραφεῖς, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξαν-
δρεὺς, στέκεται ἐκστατικά
μπροστιά σιόν Ἐσταυρωμένο
μας Κύριο, ἀναπλάθει μέσα
του τὰ περιστατικά καί προσ-
παθεῖ νά εἰσδύσει στή διαλε-
κτική τους καί σιά μηνύματά
τους. Σέ κάποια φάση τῆς εὐ-
λαβικῆς ἀναζήτησής του, ἐπι-
κεντρώνει τόν εὐαίσθητο στο-
χασμό του σιόν «στέφανον ἐξ
ἄκανθῶν». Μελετᾷ τήν ἄ-
καρδη ἐπινόηση τῶν εἰδωλο-
λατρῶν Ρωμαίων στρατιω-
τῶν. Βιώνει τήν ὀδύνη, πού

προκάλεσε ἡ πράξη τους στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στό μεγάλο Θύμα τῆς Ἱστορίας. Βγάζει ἀπό μέσα του σταλαγματιές δακρῶν. Καί καταλήγει σέ λόγο βαθύ, ἐμπειρικό, ἀπαύγασμα ἐσώτερης ἔλλαμψης καί μήνυμα ὀδηγητικό γιά κεῖνον, πού λαχταράει νά προσεγγίσει τό κοσμοσωτήριο μυστήριο του Γολγοθά.

«Ὁ μὲν γάρ τοῦ Κυρίου στέφανος ἡμᾶς ἠνίτιετο προφητικῶς, τοὺς ποτε ἀκάρπους, τοὺς περικειμένους αὐτῷ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἐστι κεφαλή».

(Ὁ στέφανος τοῦ Κυρίου ὑπαινίσσεται, προφητικά, ἐμᾶς ὅλους, πού εἴμασταν κάποτε ἄκαρποι, σάν τὰ ἀγκάθια, καί πού, μέσα στήν Ἐκκλησία, Τόν περικυκλώνουμε, σά στεφάνι, ἀφοῦ εἶναι ἡ κεφαλή Της).

Δέν εἶναι μόνο οἱ λίγοι, οἱ ἄξεστοι, εἰδωλολάτρες Ρωμαῖοι στρατιῶτες, πού πλήγωσαν, μέ τό ἀγκάθινο στεφάνι, τό μέτωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας. Ἄγκάθι στό μετώπο Του καταντᾷ ὁ καθένας ἀπό μᾶς, πού περιφέρει τήν τιμημένη προσωνομία τοῦ «πιστοῦ μαθητή Του» καί τόν προδίδει μέ τίς σκοτεινές συμπεριφορές του. Καθώς οἱ χρόνοι κατηφορίζουν καί οἱ γενιές παρελαύνουν, ἐμεῖς, τὰ ἄκαρπα μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ἀντί νά λειτουργοῦμε ὡς «στέφανος ἀνθέων», ὡς δείγματα χαρισματικῆς πνευματικῆς ὁμορφιάς καί ὡς εὐωδιά ἀγιότητας, καταντᾶμε ἀρνητικά στοιχεῖα, αἰχμηρά ἀγκάθια στό στεφάνι τῆς θεϊκῆς δόξας Του. Βαθαίνουμε τίς πληγές τοῦ προσώπου Του. Καί αὐξάνουμε τόν πόνο Του καί τήν ὀδύνη Του.

Στό ἴδιο κείμενο, ὁ ἴδιος ἐκκλησιαστικός συγγραφέας, ἀνακαλύπτει καί μιά δεύτερη τυπολογία. Καί τήν ἐπεξεργάζεται μέ ἱερό δέος.

«Ἀλλά καί τῆς πίστεως ἐστι τύπος· ζωῆς μὲν διὰ τήν οὐσίαν τοῦ ξύλου, εὐφροσύνης δέ διὰ τήν προσηγορίαν τοῦ στεφάνου· κινδύνου δέ διὰ τήν ἄκανθαν· οὐδέ γάρ ἀναιμωί προσιέναι τῷ Λόγῳ ἔξεσιν».

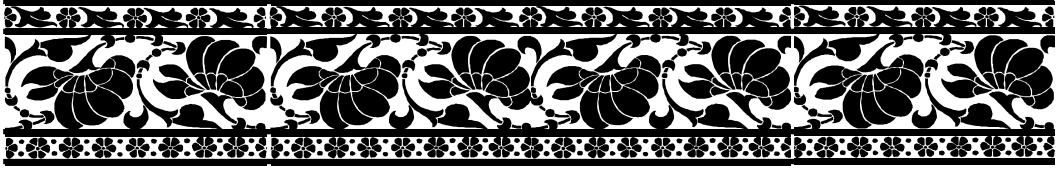
(Ἀλλά, ὁ ἀκάνθινος στέφανος εἶναι τύπος καί τῆς πίστες μας. Ἡ ὕλη του, δηλαδή τό ξύλο, εἶναι ὁ τύπος τῆς ζωῆς. Ἡ ὀνομασία του, δηλαδή «στεφάνι», εἶναι ὁ τύπος τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης. Καί τό ἀγκάθι, εἶναι ὁ τύπος τοῦ κινδύνου. Καί αὐτό, γιατί δέν μποροῦμε νά πλησιάσουμε τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, χωρίς τόν κίνδυνο τοῦ διωγμοῦ καί τοῦ αἵματος).

Η ανάπτυξη και η πνευματική ώριμανση του προσώπου μας, δέν ἀποτελεῖ συμβάν αὐτόματης καί τυχαίας ἐξέλιξης. Εἶναι ὑπόθεση σοβαρῆς καί εὐστοχῆς καλλιέργειας. Ὅπως τό στέλεχος τοῦ «ἀγκαθωτοῦ στεφανιοῦ, πῆρε χυμούς ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς καί ἀναπτύχθηκε, ἔτσι καί ἡ ὑπαρξή μας, ἀνιλῶντας δύναμη καί θεία Χάρη ἀπό τή μητέρα Ἐκκλησία, μπορεῖ νά αὐξηθεῖ εἰς «ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ» (Ἐφεσ. β' 21).

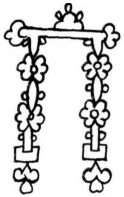
Κατά δεύτερο λόγο, καί μόνο ἡ ὀνομασία «στεφάνι» ἀνοίγει μπροστά μας τήν προοπτική τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης. Τό ἀγκάθινο στεφάνι, πού καταπλήγωσε τήν κεφαλή τοῦ Κυρίου μας, ἀποτελεῖ τή μοναδικότητα τῆς ἱστορίας. Στήν καθολικά ἀποδεκτική τάση, στεφανώνονται οἱ νικητές τῶν ἀθλητικῶν ἀγῶνων καί οἱ ἥρωες. Καί ἡ τιμή αὐτή εἶναι πρόξενη χαρᾶς καί ἀπροσμέτρης εὐφροσύνης. Μέ δεδομένη αὐτή τήν πρακτική καί αὐτή τήν ἐμπειρία, ὁ βαθύνους στοχαστής μεταφέρει τήν εἰκόνα στόν πνευματικό ἀγῶνα. Ὁ συνειδητοποιημένος πιστός, πού ἀγωνίζεται μέ σοβαρότητα καί μέ ἐπίγνωση, στεφανώνεται ἀπό τόν ἀγωνοθέτη Κύριο μέ «τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' Πέτρ. ε' 4) Καί βιώνει τή χαρά καί τήν ἀδιατάρακτη εὐφροσύνη, πού ἀπολαμβάνουν ὅλοι οἱ ἀθλητές τοῦ πνευματικοῦ σταδίου, οἱ ἀθλητές τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγιότητας.

Καί ὁ τρίτος συμβολισμός: Ὁ στέφανος τοῦ πιστοῦ δέν εἶναι πλεγμένος μόνο μέ ἄνθη. Ἡ τραχύτητα τοῦ βίου καί ἡ κακότητα τοῦ περιβάλλοντος παρεβάλλουν ἀγκάθια σκληρά, πού προκαλοῦν πόνο καί δάκρυα. Καί ἡ πορεία καταντᾶει ἐπώδυνη καί θυσιαστική. Θυσία, πού συνοδεύει τήν πνευματική ἄσκηση καί, τελικά, καταξιώνει τήν ὑπαρξή. «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ, διωχθήσονται» (Β' Τιμοθ. γ' 12). Τό πλησίασμα στό Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφοσίωση στήν ἀγάπη Του καί στό θέλημά Του, δέν εἶναι ἀθλήματα ἀνώδυνα. Δέν ἀποτελοῦν προελάσεις, δίχως τά συναπαντήματα τῶν διωκτῶν καί δίχως τίς ἐμπειρίες τῆς περιπέτειας.

Φίλοι μου, ἀδελφοί μου, ἀφῆστε τό δακρυσμένο μάτι σας καί τήν πληγωμένη καρδιά σας νά μείνουν καθηλωμένα στό πονεμένο πρόσωπο τοῦ Σταυρωμένου Κυρίου μας καί στό ἀγκάθι-

Βιασμός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας

ρίν λίγο καιρό, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, σημαιοφόρος, κατὰ τεκμήριο, τῆς ἑλληνικῆς λεβεντιᾶς, πρόβαλε, ὀργίλος, στὰ μέσα τῆς ἐνημέρωσης καί κατάγγειλε, μέ βροντερό λόγο, τό βιασμό τῆς τιμημένης ἱστορίας τοῦ γένους μας, πού ἐπιχειρήθηκε, ἄστοχα καί ἄσκοπα, ἀπό τοὺς συγγραφεῖς τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου τῆς ἔκτης τάξης τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Θέλησε νά δείξει, πὼς εὐλαβεῖται καί ὑπερασπίζεται, «ἄχρι θανάτου», τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Πὼς δὲν ἀνέχεται τὴν παραμικρὴ παραποίηση τῶν ἀγώνων καί τῶν θυσιῶν τῶν ἡρώων πατέρων μας, στοῦ βωμοῦ τῆς ὁποιασδήποτε σκοπιμότητας.

Παρακολούθησα τὴν ἔκρηξή του καί ἠλεκτρίσθηκα. Ἄκουσα καί τὸν καταιγιστικὸ του λόγο καί ἔνοιωσα νά μέ συνεπαίρνει. Ἄν τὸν εἶχα μπροστά μου, θά τοῦ ἔσφιγγα τό χέρι. Καί θά τὸν τιμοῦσα μέ τὸν ἔπαινο τῆς «ἀφθιτης» (ἀλάθητης) φιλοπατρίας. Ἡ δεύ-

τερη σκέψη μου, νηφαλιότερη καί εὐρύτερης ἐμβέλειας, μέ ἔσπρωχνε σέ κοινοποίηση, μέ γραπτὸ σχόλιό μου, τῶν αἰσθημάτων τοῦ θαυμασμοῦ μου. Νά ἐξάρω τὴ λαχτάρα του γιὰ ἀνάδειξη ἀκέραιης τῆς μακραίωνης ἑλληνικῆς μας ἱστορίας. Μέ τίς δάφνες τῆς δόξας τῆς καί μέ τὰ τραύματα τῶν παθῶν τῆς. Καί νά συστρατευτῶ στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴ μεταβίβαση ἀνόθευτου τοῦ θησαυροῦ τῶν διδαγμάτων τῆς ἑλληνικῆς μας ἱστορίας στὰ ἀγνά καί ἀφθορα θησαυροφυλάκια τῆς γενιᾶς τῶν διαδόχων μας.

Πρίν, ὥστόσο, ἀποκρυσταλλώσω τό ὄραμά μου καί πρίν πιάσω στό χέρι τὸν κάλαμο, γιὰ νά ἐξυμνήσω, μέ γραπτὸ, ὑπεύθυνο κείμενο, τὴν ἱστορικὴ εὐγένεια καί τό ἀπερίτμητο θάρρος τοῦ τιμητῆ τῆς πράξης τοῦ βιασμοῦ τῆς ἱστορίας μας ποιμενάρχῃ τῆς πόλης τῶν Ἀθηνῶν, ἀπρόσμενα καί ἐντελῶς αἰφνιδιαστικά, τὸν παρακολούθησα νά αὐτοανααιρεῖται καί νά αὐτορεζι-

νο στεφάνι Του. Ἡ σιωπή Του, ἐκφραστικὴ καί ἀποκαλυπτικὴ, προσδιορίζει τό βάθος καί τό πλάτος τῆς θείας Ἀγάπης. Καί ἡ παρουσία τῶν «ἀτιμωτικῶν» ἀγκαθιδῶν, πού πληγώνουν τό μέτωπό Του, δίνει μηνύματα ζωτικὰ στή δική μας ὑπαρξὴ καί νοηματίζει τὴ διακίνησή μας μέσα στὴν Ἐκκλησία καί στοὺς πνευματικούς μας ἀγῶνες.

λεύεται. Με μιά αντίστροφη πρωτοβουλία του, έπικυρωμένη (άν έπικυρώθηκε) από τή δωδεκαμελή Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, βίασε, μέχρι στραγγαλισμοῦ, τήν αγιότατη και αξιοσέβαστη ιστορία τής Έκκλησίας μας και τό βιογραφικό άποτύπωμα τοῦ αγίου Ίωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, ενός από τούς πίο λαμπερούς και πίο αξιοσέβαστους Πατέρες μας. Ἡ βέβηλη αὐτή πράξη του έπνιξε, μονομιάς, τή φωνή τής καρδιάς μου και πάγωσε τό χέρι μου.

Τό ιστορικό τής υπόθεσης

Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, κατά τή συνεδρίασή της τής 1ης Ἰουλίου 2006, πήρε μιά σοβαρή απόφαση. Νά κηρύξει τό 2007 έτος τοῦ αγίου Ίωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, έπειδή κατ' αὐτό συμπληρώνονται 1600 χρόνια από τό μαρτυρικό θάνατό του. Και, μέ ανακοίνωσή της, πληροφόρησε τό ἱερατεῖο και τό λαό, ότι κατά τή ροή τοῦ 2007 θά γίνει σειρά έκδηλώσεων, γιά τήν παρουσίαση τής προσωπικότητας τοῦ αγίου και γιά τόν υπομνηματισμό τών ακάματων και άνυποχώρητων αγώνων του.

Ἡ Συνοδική αὐτή απόφαση ζδωσε άκτίνα χαρᾶς στό πλήρωμα τής Έκκλησίας, πού έξακολουθεῖ νά εἶναι βαρειά τραυματισμένο από τά πολλά και εἰδεχθῆ άρχιερατικά και ἱερατικά σκάνδαλα τών τελευταίων χρόνων. Ἡ άνεσπερη λάμψη τής φωτεινῆς προσωπικότητας τοῦ αγίου Ίωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ μεγάλου Πατέρα και Δασκάλου τής οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, άγκάλιασε τίς σκυθρωπές ὄψεις τής γενιάς μας. Και τίς έστησαν σέ διάθεση εύχαριστιακῆς προσευχῆς και χαρο-

ποιοῦ προσδοκίας. Ὅλοι άνοιξαν τήν άκοή και τήν καρδιά, γιά νά μάθουν. Και γιά νά θησαυρίσουν μέσα τους τά πολλαπλά μηνύματα. Νά προσεγγίσουν, μέ δέος ψυχῆς, τήν ἱερατική και άρχιερατική καθαρότητά του. Νά άντλήσουν ψήγματα από τό θεολογικό του θησαύρισμα. Νά άφουγκραστοῦν τόν ακάματο, κηρυγματικό του λόγο. Νά γνωρίσουν τούς μεγάλους άγώνες του γιά τήν άνασυγκρότηση τών εκκλησιαστικῶν θεσμών και γιά τήν άνύψωση τοῦ υποβαθμισμένου κύρους τών λειτουργῶν τής Έκκλησίας. Νά παρακολουθήσουν τίς πολλές, σοφές και άποφασιστικές, παρεμβάσεις του στήν παραγμένη θάλασσα τών κοινωνικῶν άναταραχῶν τής έποχῆς του. Τήν ήρωική άντιμετώπιση τών άδυσώπητων διωγμῶν, πού μεθόδευσαν οἱ «έντός τών τειχῶν» τής Έκκλησίας έχθροί του. Τή γαλήνια πορεία του πρὸς τήν έξορία. Τό στεφανωμένο μέ δοξολογικές προσευχές θάνατό του.

Αὐτές ἦταν οἱ προσδοκίες, πού άνθοβόλησαν στόν παγωμένο από τά σκάνδαλα άγρό τής Έκκλησίας. Πού, όμως, ζμειναν άνικανοποίητες. Και ὄχι μόνο.

Ὁ βιασμός

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, στίς 20 Δεκεμβρίου συνέταξε και έξαπέλυσε, σ' ὅλους τούς Ναούς τής ελληνικῆς έπικράτειας, εγκύκλιο, μέ τήν ὁποία γνωστοποιεῖ τήν απόφασή της νά τιμηθεῖ, μέ πολλαπλές έκδηλώσεις, κατά τό δωδεκάμηνο τοῦ 2007, ἡ μορφή τοῦ μεγάλου Πατέρα τής Έκκλησίας μας, τοῦ αγίου Ίωάννη τοῦ Χρυσοστόμου. Και, μαζί μέ τόν έναυσμα και τήν έντολή νά πραγματοποιηθοῦν οἱ γιορταστικές συνάξεις, συνά-

ππει καί ἕνα ἄρκετά εὐρύ ἱστορικό τῆς ζωῆς καί τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀγίου.

Τό βιογραφικό αὐτό κείμενο, αὐτονομημένο ἀπό τίς ὁδηγίες τῆς Συνοδικῆς ἐγκυκλίου, πού στάλθηκε στούς Ναούς, τυπώθηκε, ξεχωριστά, σέ χιλιάδες ἀντίτυπα. Καί προωθήθηκε στίς ἐνορίες ὄλων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, γιά νά διαβαστεῖ, κατά τή Θεία Λειτουργία τῆς 28ης Ἰανουαρίου 2007.

Στήν ἐγκύκλιο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐμφανίζεται, μόνο, ὡς «*Ἱεράρχης ἀσυνήθων πνευματικῶν ἱκανοτήτων, ἀκαταβλήτου ψυχικοῦ σθένους καί πλουσίων καί ἐμφανῶν χαρισμάτων τῆς Θείας Πρόνοιας*». Καί συνεχίζεται τό «ἐγκώμιο», μέ τήν ἐπισημάνση καί ἄλλων χαρισματικῶν προσόντων του, πού τόν καθιστοῦν «*ἐξέχουσα προσωπικότητα στή χορεία τῶν μεγάλων Πατέρων, οἱ ὅποιοι κοσμοῦν τό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας*».

«*Εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ὁ ἐνδοξότερος καί πολυγραφώτατος τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων τῶν βυζαντινῶν, ἰδιαίτερος τῶν πρώτων, χρόνων, ὁ κατ' ἐξοχήν πνευματικός ἡγέτης τῆς Χριστιανικῆς κοινωρίας, ὁ τῆς Ἐκκλησίας στόμα καί ὁ τῆς εὐσεβείας ἀνθρώπων ὀφθαλμός*» (Θεοδώρητος Κύρου). *Τά κείμενά του, θεολογικά, ἐρμηνευτικά, ποιμαντικά, μεγάλου κύρους καί ἀξίας, διαβάζονται συνεχῶς...*».

Ἡ θαυμαστική ἐκδίπλωση τῶν πολυλαπλῶν χαρισμάτων τοῦ ἀγίου ἐπιμηκύνεται. Γιά νά καλύψει, μέ μιά σύντομη, ἐντελῶς ἀόριστη καί περιληπτική ἀναφορά τό μαρτυρικό του τέλος.

«*Στό πλαίσιο αὐτό τῆς ὑψηλῆς διακονίας καί εὐθύνης του καί προκειμένου νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἱερατική*

ἀποστολή του δέν ἐδίωξε νά ἔλθει σέ σύγκρουση μέ τήν διαφθορά τῆς ἐποχῆς του. Σύγκρουση, ἡ ὁποία, ὅμως, τοῦ ἐστοίχισε ὄχι μόνο τήν ἀπομάκρυνση του ἀπό τόν ἀρχιερατικό θρόνο, ἀλλά καί τήν ἐξορία καί τελικά τόν ἴδιο τόν θάνατό του».

Διαβάζοντας αὐτό, τό τελευταῖο ἀπόσπασμα, θά διερωτηθεῖτε: Μέ ποιούς συγκρούστηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος; Καί γιά ποιές αἰτίες; Ὅλες οἱ βιογραφίες του, πού διασώζονται, ἱστοροῦν μέ λεπτομέρειες τή διαφθορά, πού κυριαρχοῦσε ἐκείνη τήν ἐποχή στίς τάξεις τῶν Ἐπισκόπων καί πολλῶν ἱερωμένων. Καί μᾶς μεταφέρουν μέ ἀκρίβεια τή σκοτεινή διαπλοκή τῶν φαύλων Ἐπισκόπων, πού τοῦς εἶχε καθαιρέσει ὁ Χρυσόστομος ἐξ αἰτίας τῆς φαύλης ζωῆς τους, μέ τόν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἀλεξάνδρειας Θεόφιλο, πού εἶχε κάνει στόχο τῆς ζωῆς του τήν καθαίρεση τοῦ Χρυσοστόμου, τήν ἐκθρόνισή του, καί τήν ὀριστική ἐξόντωσή του.

Ὅσοι δάνεισαν τήν εὐλαβική προσοχή τους νά ἀκούσουν τή Συνοδική ἱστορία τῶν ἀγώνων καί τῆς μεγάλης περιπέτειας τοῦ ἀγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως δὴποτε θά διέκριναν τόν ἀσύγγνωστο βιασμό μᾶς ἰδιαίτερα λαμπρῆς σελίδας τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Θά ἀντιλήφθηκαν τήν Προκρούστια μέθοδο παρουσίας τῆς ἁγίας βιοτῆς του καί τήν ἐπιλεκτική παρουσίαση γεγονότων, πού δέν καλύπτουν στό σύνολό της τή δράση του. Ἐνα χέρι-ποιό χέρι-τολμηρό καί ἀδίστακτο, ἔσκισε τίς σελίδες, πού ἱστοροῦν τίς σκοτεινές, μαφιόζικες διασυνδέσεις καί κινήσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρειας Θεόφιλου καί τῶν συνο-

δοιπόρων του έναντιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσσοστόμου καί τῶν ἄξιων συνεργατῶν του. Ἐκαναν πῶς δέν εἶδαν τή σκηνή, πού διασώζει ὁ Παλλάδιος, ἐπίσκοπος σύγχρονος τοῦ Χρυσσοστόμου καί βιογράφος του, πού, μεταξύ ἄλλων πληροφοριῶν, σημειώνει: *«Τῆς Πεντηκοστῆς συμπληρωθείσης, μετά πέντε ἡμέρας εἰσελθόντες οἱ περί Ἀκάκιον, καί Σευηριανόν, καί Ἀντίοχον, καί Κυρῖνον πρὸς τόν βασιλέα, λέγουσιν αὐτῷ· Ἐβασιλεῦ, σὺ ἡμῖν παρά Θεοῦ οὐκ ἐξουσιάζομενος, ἀλλὰ ἐξουσιάζων τῶν πάντων, (σὺ βασιλεύεις μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Σὺ δέν ἐξουσιάζεσαι ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ἐξουσιάζεις τὰ πάντα) ἔξεστὶ σοι ὃ θέλεις ποιῆσαι. Μὴ γίνου πρεσβυτέρων πραότερος, καί ἐπισκόπων ὀσιώτερος· εἰπομέν σοι ἐπὶ πάντων· Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν ἡ Ἰωάννου καθαίρεσις (σοῦ τό εἴπαμε μπροστά σέ ὄλους. Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν καθαίρεση τοῦ Ἰωάννη ἅς βαρύνει τίς δικές μας κεφαλές). Μὴ τοίνυν φείση ἐνός ἀνθρώπου, ἀφειδήσας πάντων ἡμῶν»* (μῆ, λοιπόν, λυπηθεῖς ἕνα ἄνθρωπο, παραβλέποντας ὄλους ἐμᾶς)...» (*Διάλογος περί βίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, Χ*). Προσπέρασε, ἀκόμα, μέ ἐλαφρότητα ἢ μέ δολιότητα καί τίς σελίδες, πού διασώζουν τὴ μακρὰ καί κατώδυνη περιπέτεια τοῦ ἡρωϊκοῦ θύματος. Τὴν ἀγωνία του. Τόν πόνο του. Τὴν καθαίρεσή του ἀπὸ μιά φτιαχτή, ἀνυπόληπτη καί ἔξαλλη Σύνοδο. Τὴν πορεία του πρὸς τὴν ἔξορία. Τόν τερματισμό τῆς ἐπίγειας ζωῆς του στὴν ξένη γῆ καί μακρυὰ ἀπὸ τό ἀγαπημένο του ποίμνιο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἀναπαλλοτριώτα βιώματα τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσσοστόμου καί πειστήρια ἀδιάσει-

στα τῆς ἀγιότητάς του καί τῆς γενναιότητάς του, ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν ἱστορία, πού τὴν ὑπογράφουν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί οἱ δώδεκα Συνοδικοί Ἱεράρχες. Σὰ νὰ μὴν εἶναι γεγονότα. Σὰ νὰ μὴν ἀποτελοῦν ἱστορία τοῦ τιμωμένου ἁγίου καί ὀλόκληρης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐνοχές τοῦ Χριστόδουλου

Ὁ βιασμός τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας καί, εἰδικά, τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσσοστόμου, δέν εἶναι πράξη ἀνένοχη. Δέν μπορεῖ νὰ ἐγγραφεῖ ὡς παραδρομὴ ἢ ὡς ἀτυχὴς ἀπόπειρα σύμπτουξης τοῦ ἱστορικοῦ ὑλικοῦ, πού ἀναφέρεται στό βίο καί στή δράση τῆς ὑπέρλαμπρης αὐτῆς προσωπικότητας. Γιατί, ἀκόμα καί ἂν βρεθεῖ ἄνθρωπος, πού, «ἐλαφρῶ τῆ συνειδήσει» θά διατυπώσῃ ἕνα τέτοιο ἰσχυρισμό, ἡ εὐθύνη τῆς παραδρομῆς ἢ τῆς σύμπτουξης, μέ ἀποσιώπηση κεφαλαίων ὀλόκληρων δράσης καί περιπέτειας, δέν εἶναι μικρὴ. Καταλογίζεται ὡς σκόπιμη πλαστογραφία.

Δικὴ μου ἄποψη, πού τὴ θέτω ὑπὸ τὴν κρίση καί τὴ διασταύρωση τῶν ἀναγνωστῶν μου, στηρίζοντάς τὴν μέ συγκεκριμένα στοιχεῖα, εἶναι ὅτι ὁ βιασμός εἶναι προμελετημένος καί ἐνταγμένος στὴν προσπάθεια τοῦ Χριστόδουλου νὰ ἀποενοχοποιήσῃ τὴ βαρυφορτωμένη, μέ ἴντριγκες καί δολοπλοκίες καί παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐπισκοπικὴ του σταδιοδρομία.

Νοσταλγὸς καί κυνηγὸς, ἐκ νεότητάς του, τῶν ἀνώτατων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν, στράτευσε τόν ἑαυτό του σέ ἕνα ὄμιλο ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού διακινήθηκε, στό Ἱερότατο Ουσιαστήριο

καί στή Συνοδική σκηνή, μέ τίς προδι-
αγραφές τοῦ Ἀλεξανδρείας Θεόφилου
καί τῶν διεφθαρμένων συνοδοιπόρων
του. Ὁ νεαρός, τότε, Χριστόδουλος
συνταυτίστηκε μαζί τους. Υἱοθέτησε
τίς ἀρχές τους. Ὑπηρετήσε τά προ-
γράμματά τους. Εἰσέπραξε τήν παρά-
νομη καί ἀντικανονική ἀντιμισθία.

Γιά νά μή μείνω σέ γενικότητες, πού
εὐκολα μποροῦν νά ἀμφισβητηθοῦν,
θά ἀναφερθῶ σέ συγκεκριμένα, στοι-
χεῖα, πού ἔχουν σφραγίσει τήν ἀνοδι-
κή πορεία τοῦ Χριστόδουλου καί τά
ὁποῖα τά βρίσκει κανεῖς, αὐτούσια,
στίς ἴντριγκες καί στίς σκοτεινές δια-
δρομές τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλ-
λοντος τοῦ Θεόφилου.

1. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος
δικάστηκε καί καταδικάστηκε ἀναπο-
λόγητος. Ὁ λαός, τότε, ξεσηκώθηκε.
Καί προκλήθηκε τέτοια ἀναταραχή καί
τέτοια ἔνταση, ὥστε μπήκαν φωτιές
ἀκόμα καί στή μεγάλη Ἐκκλησία, στήν
Ἀγιά-Σοφιά. Οἱ ἀντίπαλοί του δέ
δίστασαν νά τόν ἐνοχοποιήσουν. Νά
ποῦν ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἐμπρηστής. Καί
τότε, ἐκεῖνος, «πρός ταῖς λοιπαῖς
παρρησίαις καί ταύτην τελευταίαν αὐ-
τοῖς ἀπέστειλεν, εἰπών· "Εἰ καί ἐν τοῖς
ἄλλοις οὐ δεδώκατέ μοι χώραν ἀπο-
λογίας, κἄν γοῦν εἰς τά κατά τήν ἐκ-
κλησίαν ἀκουσθῶ, εἴ γε αἴτιος, ὡς φα-
τε, γέγονα τῆς καύσεως" ("Ἄν καί, σέ
ὄλα τά ἄλλα, δέ μοῦ δώσατε τήν εὐ-
καιρία νά ἀπολογηθῶ, τουλάχιστον νά
μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἀπολογηθῶ γιά τήν
Ἐκκλησία. "Ἄν ἐγώ εἶμαι αἴτιος τοῦ ἐμ-
πρησμοῦ). Οὕτω μηδ' ἐν τούτῳ ἀκου-
σθεῖς πέμπεται διά στρατιωτῶν εἰς
ἐρημοτάτην πολίχνην τῆς Ἀρμενίας,
νύκτωρ καί μεθ' ἡμέραν πολιορκουμέ-

νην ὑπό τῶν Ἰσαύρων, ἐπί τό σφα-
γῆναι· Κουκουσός δέ ἐστίν αὕτη» (Παλ-
λαδίου...XI).

Ὁ Χριστόδουλος, μετά ἀπό δεκάξι
αἰῶνες, διαγράφοντας ἀπό τή μνήμη
του καί ἀπό τή συνείδησή του τήν περι-
πέτεια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πού
καταδικάστηκε ἀναπολόγητος, πῆρε
μέρος στήν ἐκκλησιαστική φατρία τοῦ
εἰκοστοῦ αἰῶνα, πού καταδίκασε
ἀναπολόγητους δώδεκα Μητροπολί-
τες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί πρόσ-
φερε (ἄχι δίχως ἀνταμοιβές) τίς «κακές»
του ὑπηρεσίες. Ἡ ἐμπλοκή του αὐτή,
ὅπως θά τό περίμενε κανεῖς, ἀποτέ-
λεσε δέσμευση καί προσαρμογή σέ μιᾶ
πρακτική, πού δέν ἔχει καμμιά σχέση
μέ τήν πεντακάθαρη καί ἐξαγιασμένη
πρακτική τοῦ ἀγίου, πού σήμερα ἰσχυ-
ρίζεται ὅτι τιμᾶει. Ἔχει ἐγγραφεῖ στό
προσωπικό του βιογραφικό, ὡς ἔκ-
πτωση ἀπό τήν Πατερική Παράδοση
καί ὡς αὐτομόληση στή σκοτεινή δολο-
πλοκία.

2. Ξαναγουρίζω στόν Παλλάδιο καί
στήν ἔμπονη ἀφήγησή του:

«Ἀρσάκιος δέ ὁ ἀδελφός τοῦ μακα-
ρίου Νεκταρίου, ἀντεισηγέτο τῶ τόπῳ
τοῦ Ἰωάννου, ἀνδρός ἱεροφάντου, ἄν-
θρωπος ἰχθύος ἀφωνότερος, καί βα-
τράχου ἀπραγότερος» (Στή θέση τοῦ
Ἰωάννη, πού μιλοῦσε πάντα γιά τά ἱε-
ρά, ἔμπαινε ὁ Ἀρσάκιος, ὁ ἀδελφός τοῦ
μακαριστοῦ Νεκταρίου, ἄνθρωπος,
πού ἦταν ἀφωνότερος ἀπό τό ψάρι
καί ἀπραγότερος ἀπό τό βάτραχο. Με-
τά δέ ἀπό δεκατέσσερις μῆνες πέθανε
ὁ Ἀρσάκιος. Καί τότε, στή θέση του,
μπήκε ὁ Ἀττικός, «πάσης μηχανῆς τεχνί-
της κατά τοῦ Ἰωάννου» (ἄνθρωπος
πού σοφίζοταν κάθε τέχνασμα, γιά νά

πολεμήσει τόν Ἰωάννη). Καί αὐτός ἐξανάγκασε, μέ τή βία, τούς Ἐπισκόπους, πού δέν ἔσκυβαν νά τόν προσκυνήσουν καί νά ἐπικοινωνήσουν μαζί του, νά τόν ἀποδεχτοῦν ὡς Κανονικό Ἀρχιεπίσκοπο καί κυριάρχη τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινούπολης.

Αὐτά τότε. Τί ἔκανε, ὅμως, στόν τόπο μας καί στή γενιά μας ἡ ἐκκλησιαστική φατρία, στήν ὁποία εἶχε ἐγγραφεῖ, ὡς ἐνεργό μέλος, ὁ Χριστόδουλος;

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν, διά τῆς βίας καί διά τῶν συντακτικῶν πράξεων τῆς Δικτατορίας, οἱ δώδεκα Κανονικοί Μητροπολίτες, οἱ σπουδαρχίδες ἔτρεξαν νά καταλάβουν τούς συλημένους Μητροπολιτικούς θρόνους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς τούς σπουδαρχίδες ἦταν καί ὁ Χριστόδουλος. Δίχως ἀναστολές, δίχως ὑπολογισμό ἀκόμα καί τῆς καθολικῆς κατακραυγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ὥρμησε στό Βόλο καί, «ἀγαλλομένῳ ποδί» ἐνθρονίστηκε στή θέση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Ἡλία. Τό ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἡλίας δέ δικάστηκε καί δέν καταδικάστηκε, σύμφωνα μέ τή δικονομία, πού ὀρίζουν οἱ Ἱεροί Κανόνες, δέν τόν ἐνόηλε καί δέν τόν ἐμπόδισε. Μόλις βρῆκε τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας ἀνοιχτή καί τά αἱματόβρεχτα σκαλοπάτια τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου ἐλεύθερα, ἀνέβηκε καί διακήρυξε, πῶς ἀναλαμβάνει τή διαποίμανση ὀλόκληρης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ.

Δεύτερη πράξη αὐτή, πού τόν ταυτίζει μέ τά μέλη τοῦ σκοτεινοῦ ὀμίλου τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χρυσοστόμου. Καί πού τοῦ ἀφαιρεῖ τό δικαίωμα νά ἐμφανίζεται ὡς μαθητής καί ὡς ὑμνητής τοῦ ἥρωα καί μάρτυρα Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κωνσταντινούπολης.

3. Προσφεύγω, τώρα, σέ μιά μαρτυρία, πού τή διασώζει ὁ Μέγας Φώτιος στήν περίφημη «Μυριόβιβλο».

Ἡ μανία τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀκόρεστη καί ἀκάθεκτη, ἐπεκτάθηκε καί στά πρόσωπα, πού βρίσκονταν σέ πνευματική ἐξάρτηση ἀπ' αὐτόν. «*Κατέκριναν δέ οἱ περί Θεόφιλον καί Ἡρακλείδην τόν Ἐφέσου ἀπόντα, (τόν Ἐπίσκοπο Ἐφέσου Σεραπίωνα τόν κατέκριναν καί τόν καταδίκασαν ἀπόντα), καί Σεραπίωνα δέ ποικίλαις ὑποβαλόντες τιμωρίαις καί τῆς ἐπισκοπῆς Ἡρακλείας, ἐν ἧ αὐτόν μετά τήν πρώτην τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον ἐτύγχανεν ὁ μέγας Ἰωάννης χειροτονήσας, καθεῖλον (τόν Σεραπίωνα, πού τόν εἶχε χειροτονήσει ὁ Ἰωάννης Ἐπίσκοπο, μετά τήν ἐπάνοδό του ἀπό τήν πρώτη ἐξορία, τόν καθαίρεσαν). Χειροτονοῦσι δέ ἀντί Ἡρακλείδου τόν τοῦ τριβούνου Βίκτορος εὐνοῦχον, ἄνδρα ὑπέραισχρον, καί ἄλλους δέ ἐπισκόπους ἐγγύς τῶν εἴκοσι κακῶσαντες, ἀπῆλασαν καί τῶν ἐπισκοπῶν, πρεσβυτέρους δέ καί διακόνους πολλούς, καί λαϊκούς πλείους, ὅσοι προσκεῖσθαι Ἰωάννη διεβάλλοντο...*». (Στή θέση τοῦ Ἡρακλείδη, πού τόν καταδίκασαν ἀπόντα καί τόν ἔδιωξαν, χειροτόνησαν τόν εὐνοῦχο τοῦ τριβούνου Βίκτορα, ἕνα ἄντρα ὑπέραισχρο. Καί ἄλλους, περίπου εἴκοσι, Ἐπισκόπους, ἀφοῦ τούς κακοποίησαν, τούς ἔδιωξαν ἀπό τίς Ἐπισκοπές τους. Καί πολλούς πρεσβυτέρους καί διακόνους καί λαϊκούς, πού ἦταν μέ τό μέρος τοῦ Ἰωάννη, τούς διέβαλαν.

Τήν εἰκόνα αὐτή συμπληρώνει καί ἐπιβεβαιώνει ὁ βιογράφος τοῦ Χρυσοστόμου Παλλάδιος.

«...ἀποκλαύσεις, φιλόθεος ὢν, τούς μαινομένους τῶν ἐπισκόπων, ἔσκο-

τισμένη χειρί λυμαινομένους τὰς δωρεάς τοῦ Χριστοῦ (Θά κλάψεις, σὺ, πού ἀγαπᾷς τὸ Θεό, γιὰ κείνους τοὺς Ἐπισκόπους, πού, μέ σκοτισμένο τὸ μυαλό καὶ τὸ χέρι, λυμαίνονται τίς δωρεές τοῦ Χριστοῦ). Ἄς γάρ, μετὰ νηστείας καὶ δεήσεως καὶ δοκιμασίας κλήρου καὶ φόβου οἱ περὶ Πέτρον καὶ Ἰωάννην ἐποιοῦν χειροτονίας, αὐτοὶ τὸ ἐναντίον μετὰ κραιπάλης καὶ μέθης, καὶ δώρων οἰκτρῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκτρώματα, ἃ μῆτε χοίρων ἀλόγων ἢ κυνῶν ἄξια, κατὰ τὸν προφητεύσαντα περὶ αὐτῶν Ἰώβ ἐκ προσώπου τοῦ Σωτῆρος...» (Παλλαδίου... ΧV). (Ἐκεῖ, πού ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος χειροτονοῦσαν, μέ νηστεία καὶ μέ προσευχή, τοὺς δοκιμασμένους ἀπὸ τὸν κληρο καὶ ἀπὸ τὸ λαό, αὐτοί, οἱ μαινόμενοι Ἐπίσκοποι, ἐντελῶς ἀντίθετα, μέ κραιπάλη καὶ μέθη καὶ μέ οἰκτρές δωροδοκίες, χειροτονοῦσαν τὰ ἐκτρώματα τῶν ἀνθρώπων, πού δέν ἀξίζουν οὔτε ὅσο ἀξίζουν οἱ χοῖροι καὶ τὰ σκυλιά, σύμφωνα μέ τὴν προφητεία τοῦ Ἰώβ).

Μέ βαρεία καρδιά διαβάζουμε, ὅστερα ἀπὸ δεκάξι αἰῶνες, αὐτές τίς πληροφορίες, πού μᾶς μεταφέρουν ὁ Μέγας Φώτιος καὶ ὁ Παλλάδιος. Ἀλλά, μέ πολὺ βαρύτερη καρδιά καὶ μέ ἀθεράπευτη ὀδύνη ἐπανασυναρμολογοῦμε στή μνήμη μας τὴ σειρά τῶν θλιβερῶν γεγονότων, πού ξετυλίχτηκαν κατὰ τὴν τελευταία τριακονταετία. Ἡ τραγικὴ διαπίστωσή μας εἶναι, πὼς τοῦτα τὰ περιστατικά, τὰ σκοτεινά καὶ ἀπαίσια, εἶναι ἀναπαραγωγή καὶ πιστὰ ἀντίγραφα ἐκείνων. Καὶ λεκιάζουν, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὸ χιτῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τὸν λέκιασαν τότε, οἱ παράφορες πρωτοβουλίες τῆς ὁμάδας τῶν διεφθαρμένων ποιμένων.

Καὶ εἶναι τέτοια ἡ πιστότητα τῆς ἀντιγραφῆς, ὥστε δέν ἔλειψαν καὶ οἱ ὑπέραισχροι παράγοντες, πού πρωθῆθησαν ἀπὸ τοὺς «φίλους» καὶ «συνδοιοπόρους» στοὺς ληστεμένους ἐπισκοπικούς θρόνους.

Ὁ δὲ Χριστόδουλος, ὁ μαχητικὸς ἐπιτελάρχης τῆς φατρίας, δὲ δυσκολεύτηκε νὰ προχωρήσει ἀκόμα καὶ σὲ πλαστογραφίες (εἶναι διαπιστωμένες καὶ δημοσιοποιημένες), γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο προέλασης καὶ ἀνάδειξης τῶν ὑπέραισχρων ρασοφόρων τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ συνηγορία του καὶ ἡ σύμπραξί του αὐτῆ στὴν προαγωγή τῶν διεστραμμένων καὶ τῶν ἐνόχων, δίνει τὴν εὐχέρεια στοὺς δηλωμένους πολέμιους τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰρωνεύονται καὶ νὰ καγχάζουν καὶ ἀναγκάζει τὰ πιστὰ μέλη τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ καλύπτουν, ντροπιασμένα, τὸ πρόσωπό τους καὶ νὰ παραδίνονται σὲ θρῆνο.

4. Συγκλονιστικὴ καὶ κατατοπιστικὴ γιὰ τὰ περιστατικά, πού ἐγγράφονται στὴ βίβλο τοῦ φωτισμένου Πατέρα καὶ μεγάλου ἥρωα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή, πού ἀπηύθυνε ὁ ἴδιος στὸν τότε Πάπα Ρώμης Ἰννοκέντιο.

Ἀποσπῶ ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα, ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικό:

«Πὼς ἂν τὰ ἐντεῦθεν διηγῆσαιμι λοιπόν πᾶσαν ὑπερβαίνοντα τραγωδίαν; τίς ταῦτα παραστήσει λόγος; ποία χωρὶς φρίκης δέξεται ἀκοή; Ἡμῶν γάρ αὐτὰ ταῦτα, ἅπερ ἔμπροσθεν εἶπον, προτεινόντων, ἄθρόον στρατιωτῶν πλῆθος αὐτῷ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, πρὸς ἐσπέραν λοιπόν τῆς ἡμέρας ἐπιγομένης, ταῖς ἐκκλησίαις ἐπεισηλθόν, τὸν τε κληρον ἅπαντα τὸν σὺν ἡμῖν πρὸς

βίαν ἐξέβαλον, καί ὄπλοις τό βῆμα περιεστοχιζέτο· (στρατιῶτες μπῆκαν μέσα στήν Ἐκκλησία, κατά τή μέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Καί, μέ τή χρήση ὄπλων καί βίας, μᾶς ἔβγαλαν ὄλους ἔξω) καί γυναῖκες τῶν εὐκτηριῶν πρὸς τό βάπτισμα ἀποδυσάμεναι κατ' αὐτόν τόν καιρόν, γυμναί ἐφυγαδεύοντο ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς χαλεπῆς ταύτης ἐφόδου, οὐδέ τήν πρέπουσαν εὐσχημοσύνην γυναίξι συγχωρούμεναι περιθέσθαι· πολλὰ δέ καί τραύματα δεξάμεναι ἐξεβάλλοντο, καί αἵματος αἰ κολυμβῆθραι ἐπληροῦντο, καί τά ἱερά ἀπό τῶν τοιούτων τραυμάτων ἐφοινίσσετο νάματα (οἱ γυναῖκες, πού εἶχαν ἐτοιμαστεῖ γιά τό ἅγιο Βάπτισμα, γυμνές ἀπομακρύνονταν, φοβισμένες ἐξ αἰτίας τῆς τρομερῆς ἐφόδου, χωρίς νά τοὺς ἐπιτραπεῖ νά ρίξουν πάνω τους κάποιο ροῦχο. Καί οἱ κολυμπῆθρες γέμιζαν μέ αἵματα καί τά ἱερά Ὑδατα τοῦ Βαπτίσματος κοκκίνιζαν). Καί οὐδέ ἐνταῦθα εἰστήκει τό δεινόν· ἀλλ' ἐνθα τά ἅγια ἀπέκειντο, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται (ὧν ἔνιοι, καθὼς ἔγνωμεν, καί ἀμήητοι ἦσαν) πάντα ἐθεώρουν τά ἔνδον, καί τό ἀγιώτατον αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐν τοσοῦτω θορύβῳ, εἰς τά τῶν προειρημένων ἱμάτια ἐξεχεῖτο, καί ὡς ἐν αἰχμαλωσίᾳ βαρβαρικῇ πάντα ἐτολμᾶτο...» (καί τό κακό δέ σταμάτησε ἐκεῖ. Οἱ στρατιῶτες, πού, ὅπως ἔμαθα, πολλοί ἦταν καί ἀμήητοι στά ἱερά μας Μυστήρια, μπῆκαν μέσα καί τά εἶδαν, ἐνῶ δέν τοὺς ἐπιτρεπόταν καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, μέσα σέ πανδαιμόνιο, χυνόταν πάνω στά ροῦχα τῶν ἀπίστων. Καί ὅλα γίνονταν, σά νά βρισκόμασταν σέ βαρβαρική αἰχμαλωσία).

Αὐτή τήν ἐφόρμηση τῶν ἔνοπλων στρατιωτῶν στό θλιμμένο πλῆθος καί

τή βεβήλωση τῶν ἱερῶν χώρων καί τῶν ἱερῶν Μυστηριῶν (τό ὑπενθυμίζω στήν ἀγάπη σας μέ δάκρυ ψυχῆς), τό ζήσαμε καί στίς μέρες μας. Λαός, πού ἀγάπησε τό μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο καί λαός, πού ἔμεινε πιστός στοὺς ἄλλους Μητροπολίτες, τοὺς διωγμένους καί ἐξουθενημένους ἀπό τήν ἑξαλλη ὁμάδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυραννίας, διώχτηκε καί καταπληγώθηκε μέ βάνουσο καί ἀδυσώπητο τρόπο. Οἱ ὀρδές τῶν ΜΑΤ ἐπιστρατεύτηκαν γιά νά τοὺς ἀντιμετωπίσουν. Καί τοὺς χτύπησαν τόσο βάρβαρα, πού τό ἀγνό, πορφυρό τους αἷμα ἔβαψε τοὺς δρόμους τῶν πόλεων καί τά σκαλοπάτια τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καί ὁ Χριστόδουλος, ὁ σημερινός «ὕμνητής» τοῦ ἀγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, τί ἔκανε; Ὑψωσε τή φωνή του, νά φρενάρει τά ὀπλισμένα σίφη; Πρόταξε τά στήθη του, γιά νά ὑπερασπιστεῖ τήν ἀλήθεια, τή δικαιοσύνη, τήν Κανονικὴ Τάξη καί τό χτυπημένο λαό; Ὁχι. Ὁχι. Δέν ἔκανε τίποτε ἀπολύτως, ἀπό αὐτά, πού τοῦ ἐπέβαλλαν τότε οἱ ἐπισκοπικοὶ του ὄρκοι καί οἱ εὐθύνες του. Δίπλα ἀπὸ τή Λάρισα, σέ ἀπόσταση ἄμεσης μεταβίβασης τῶν πληροφοριῶν καί τῶν διαμαρτυριῶν, δέν κινήθηκε νά σταματήσει τό διωγμό. Δέν προστάτεψε τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀναγκάστηκε νά βγεῖ στοὺς δρόμους, γιά νά ὑπερασπιστεῖ τήν Κανονικὴ Τάξη καί τό πρόσωπο τοῦ ἀδικημένου ποιμένα του. Δέν ἔδωσε ἓνα ἀσπασμό ἀγάπης στον ἀγνό καί μαρτυρικό Μητροπολίτη Θεολόγο. Τό μόνο του ἐνδιαφέρον καί ἡ μόνη του μέριμνα ἦταν νά μετράει καί νά ξαναμετράει τά κουκιά τῶν δεσποτικῶν ψήφων καί νά προσπαθεῖ νά συμ-

πληρώσει τόν ἀριθμό, πού τοῦ ἦταν ἀπαραίτητος γιά νά ἐκπορθήσει τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

Μέ τέτοιο περιεχόμενο ψυχῆς καί μέ τέτοια ὁράματα, πῶς νά κατανοήσει τήν περιπέτεια τοῦ ἀγίου μας Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου; Πῶς νά ἱστορήσει τούς ἀτέλειωτους διωγμούς του ἀπό τούς φαύλους συνεπισκόπους του; Καί πῶς νά ἀποτολμήσει σύγκριση ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μέ τήν ἐποχή μας;

5. Ἡ ἐπόμενη παραπομπή μου θά εἶναι σέ ἕνα δεύτερο κείμενο τοῦ ἴδιου τοῦ μαρτυρικοῦ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἀγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου.

Στήν ἔνατη ἐπιστολή του πρὸς τή διακόνισσα Ὀλυμπιάδα περιγράφει, μεταξύ ἄλλων καί τήν περιπέτεια, πού ἔζησε ὅταν, κατά τήν πορεία του πρὸς τόν τόπο τῆς ἐξορίας, πέρασε ἀπό τήν Καισάρεια. Ἡ συμπεριφορά τοῦ τοπικοῦ Ἐπισκόπου Φαρέτριου ἦταν ὄχι μόνο ἐχθρική, ἀλλά, κυριολεκτικά, βάρβαρη. Καί ἡ δοκιμασία τοῦ καταπονημένου ἐξόριστου ἀφόρητη. Σημειώνει, λοιπόν, στήν ἐπιστολή του, ὅτι, ὅταν ξεκίνησαν νά φύγουν ἀπό τήν ἀφιλόξενη καί ἐκβαρβαρισμένη δικαιοδοσία τοῦ Φαρέτριου, συνέβηκε τοῦτο τό ἀπροσδόκητο: Κληρικοί τῆς περιοχῆς βγήκαν νά τόν συνοδέψουν καί νά τόν παρηγορήσουν. Νά σταθοῦν στό πλευρό του μέ ἀνθρωπιά καί μέ πηγαία ἀγάπη. Καί νά τοῦ δείξουν, πῶς δέ συμμερίζονται τή σκληρότητα καί τήν ἀπανθρωπιά τοῦ Ἐπισκόπου τους. Καί τί τοῦ ἔλεγαν; Φύγε, μακριά ἀπό τήν ἀφιλόξενη πόλη μας καί ἀπό τή σκληρημένη καρδιά μας. Εἶναι προτιμότερο νά πέσεις στά χέρια τῶν βάρβαρων Ἰσαύ-

ρων, ἀρκεῖ νά ἀπαλλαγεῖς ἀπό μᾶς, πού ἔχουμε προδώσει τήν Εὐαγγελική ἀγάπη. Ὅπου καί ἂν βρεθεῖς, θά εἶσαι ἀσφαλέστερος ἀπό ὅσο εἶσαι ἐδῶ, ἀνάμεσά μας.

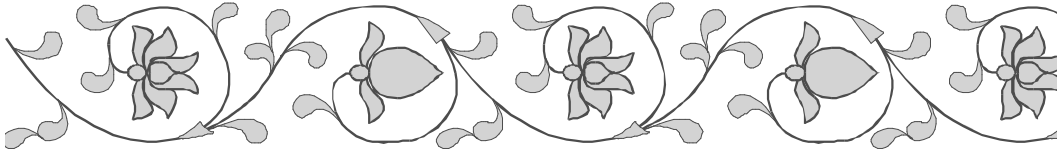
«Ἐπειδὴ τῆς πόλεως ἐξῆλθον, καί τῶν κληρικῶν τινες ἐξελθόντες ἡρέμα ἡμᾶς προέπεμψαν ὀδυρόμενοι. Καί τινων λεγόντων ἀκούσαντες· "ποῦ αὐτόν ἀπάγετε εἰς φανερόν θάνατον;" ἕτερος ἔλεγε πρὸς ἡμᾶς τῶν σφόδρα ἡμᾶς φιλοῦντων "Ἀπελθε, δέομαί σου· εἰς Ἰσαύρους ἔμπεσον, μόνον ἡμῶν ἀπαλλάγηθι. Ὅπου γάρ ἂν ἐμπέσης, εἰς ἀσφάλειαν ἐμπίπτεις, ἂν τὰς ἡμετέρας διαφύγοις χεῖρας"...».

Καί ἡ τελευταία αὐτῆ ἐμπειρία του, καθώς προστέθηκε στή μακρά ἀλυσίδα τῶν δοκιμασιῶν του, τόν ἔφερε στό ἀκραῖο σημεῖο τῆς πικρίας καί τόν ἀνάγκασε νά χαράξει, στήν ἴδια ἐπιστολή πρὸς τήν Ὀλυμπιάδα, τήν ἱστορική διακήρυξή του: «οὐδένα γάρ λοιπόν δέδοικα ὡς τούς ἐπισκόπους πλὴν ὀλίγων». Στή ζωή μου δέ φοβήθηκα τίποτα, ὅσο φοβήθηκα τούς Ἐπισκόπους. Ἐκτός ἀπό λίγους.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά σᾶς ἐξομολογηθῶ. Αὐτή τήν τελευταία εἰκόνα τήν κρατάω μέσα μου. Καί αὐτό τό λόγο, τό ἀπόσταγμα τῆς ὀδύνης του, τό διατηρῶ πάντα μπροστά μου, καθώς περπατῶ, περισσότερο ἀπό τρεῖς δεκαετίες, τό μονοπάτι τοῦ διωγμοῦ. Εἶναι γιά μένα, καθώς ἦταν καί γιά τούς ἄλλους ἔντεκα συνιερουργούς μου, γεύση ζωῆς. Καί μέτρο σύγκρισης ἐκείνων τῶν ἐποχῶν μέ τήν ἐποχή μου.

Καθώς στρέφω τό βλέμμα σέ κείνη τήν ἱστορική περίοδο καί βλέπω μπροστά μου τόν ἀδάμαντα Χρυσόστομο,

Ἡ μεγαλοσύνη τῆς ἱερατικῆς διακονίας

Ὁ Κύριος, τό «Ἐσφαγμένον Ἀρνίον» τῆς Ἀποκαλύψεως (ε', 9-10) ἐξαγόρασε τὴν παγκόσμια Ἐκκλησία, ὅλους τοὺς πιστοὺς μέ τό αἷμα Του «καί ἐποίησεν αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καί ἱερεῖς καί βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς». Ὁλοὶ, ἄντρες καί γυναῖκες, ὅσοι ἀποδέχτηκαν τὴν υἱοθεσία τὴν ἐκ τοῦ Αἵματος «τοῦ ἐκχυθέντος ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (λειτουρ. Μ. Βασιλείου), ἔγιναν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ «ιερεῖς», πολῖτες καί κληρονόμοι τῆς πνευματικῆς πολιτείας Του, λάτρες γνήσιοι τοῦ ἁγίου Ὄνομάτος Του. Οὐδεὶς πιστός εἶναι στερημένος ἱερωσύνης. Ἐν τούτοις, δέν ἔχουν ὅλοι τό εἰδικό χάρισμα τῆς «ιερατικῆς διακονίας» μέσα στήν Ἐκκλησία. Τό διακόνημα τοῦτο ἀνατίθεται «οἷς δέδοται». Σέ ὅσους ἔχουν κληρωθεῖ, («κληρικούς»), γιά

τό σκοπό αὐτό. Πού ἔχουν κληθεῖ καί χειροτονηθεῖ ἀπό τό Θεό διά τῆς Ἐκκλησίας Του.

Τό ἱερατικό διακόνημα ἔχει δύο διαστάσεις: τὴν ποιμανση τοῦ λαοῦ καί τὴ μυσταγωγική λατρεία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἡ ποιμανση εἶναι ὄντως μέγα ἔργο. Διακόνημα κενώσεως καί θυσίας. Μίμηση Χριστοῦ, ὁ Ὅποτος ἤλθε στή γῆ νά διακονήσει καί νά θυσιαστεῖ γιά τό ποίμνιο. Ἡ ποιμαντική διακονία γενικῶς εἶναι οἰκεία στήν ἀνθρώπινη νοοτροπία: κάθε κοινότητα ἀνθρώπων ἔχει ἀνάγκη ἡγετῶν ἐμπνευσμένων. Γιαυτό ἀξιολογεῖται θετικά. Ἐξ ἄλλου, τό ποιμαντικό ἔργο προσφέρει ἀναπόφευκτα στόν κληρο ἡγετική θέση μέσα στήν κοινωρία, πρᾶγμα, πού θωπεύει κρυφές καινοδοξίες κάποιων κληρικῶν. Ἐτσι βλέπουμε, γιά τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο λόγο, νά ὑπερ-

νά δοκιμάζεται στό καμίνι τῆς μισαδελφίας, δακρύζω ἀπό θαυμασμό καί ἱκετεύω τὴ μεσιτεία του. Καί, καθὼς φέρνω τὴ ματιά μου στά πρόσωπα τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, πού φιλοδόξησαν νά μεταφράσουν σέ σημερινή πραγματικότητα τό πνεῦμα καί τὰ ὄραματα καί τίς πρακτικὲς τῶν διωκτῶν τοῦ μεγάλου μας ἁγίου, λυγίζω κάτω ἀπό τό βάρος τῆς ὀδύνης.

Ἡ ἐποχή μας δέν ἀντέχει γιά τέτοιες ἀντιγραφές. Δέ συγχωρεῖ τὴ λεκτική, ὑποκριτική ἐξύμνηση τῶν κατορθωμάτων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τὴν ὥρα, πού ἡ καθημερινή πρακτικὴ τους ἐγγράφεται ὡς ἔνοχη, τραγικὴ συμμόρφωση στίς σκοτεινὲς δραστηριότητες τῶν διωκτῶν του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

τονίζεται η σημασία της ποιμάνσεως έναντι της λατρευτικής διαστάσεως της ιερωσύνης. Η λατρεία υποβαθμίζεται σέ συμβατικό χρέος ρουτίνας γιά τό ιερατείο.

Τό μεγαλειό, όμως, της ιερωσύνης άπορρεί, κυρίως, από τή λατρευτική της διάσταση. Κάθε έκδήλωση έκκλησιαστικής ζωής, ιδίως ή λατρεία καί ή τέλεση τών μυστηρίων, δέν είναι έργο κάποιων ανθρώπων. Είναι πραγμάτωση της Καθολικής Έκκλησίας στόν κόσμο μας. Ο πιστός λαϊκός, κατά τήν πνευματική του εύρωστία, ως μέλος αὐτῆς της Έκκλησίας, συμπράττει, συμ-μετέχει στό έργο αὐτό, ως άτομο όμως, έπροσωπώντας μόνο τόν έαυτόν του. Ο ιερέας, αντίθετα, στέκεται μπροστά στό Θεό, άγγελος έν μέσω τών Άγγέλων, καί Του προσφέρει τά εύχαριστήρια δώρα της λατρείας, όχι ως άτομο, αλλά ως όργανο καί γιά λογαριασμό της Καθολικής Έκκλησίας. Συγχρόνως δέ, στέκεται ένώπιον της Καθολικής Έκκλησίας, όχι ως άρχων καί έξουσιαστής, αλλά ως όργανο τοῦ Θεοῦ, ό Όποιος δέχεται τή λατρεία από τά χέρια του καί αντιπροσφέρει μέσω αὐτοῦ στό λαό τή Χάρη Του. Η χάρη της χειροτονίας είναι προσωπικό δώρο τών κληρικῶν, καί δέν μεταβιβάζεται. Ποιμαντικά του καθήκοντα, άν κρίνει έπωφελές γιά τήν κοινότητα ή σέ περίπτωση άδυναμίας του, μπορεί ό κληρικός νά τά αναθέσει σέ βοηθούς του λαϊκούς, πού θά ένεργοῦν γιά λογαριασμό του. Μπορεῖ νά τούς αναθέσει καθήκοντα διοικητικά, οικονομική διαχείριση, κήρυγμα, κατήχηση, φιλανθρωπία, ιεραποστολή, γενικά, κάθε κοινωνική προσφορά. Όταν, όμως, φορέσει τό πετραχήλι γιά νά ιεουργήσει καί νά τελέσει μυστήρια θά ένεργήσει μόνος

του. Δέν μπορεί νά τό φορέσει σέ κάποιον βοηθό του λαϊκό, γιά νά συμπράξει στήν ιεουργία.

Ο κληρικός είναι τό δώρο, τό όποιο προσφέρει ή Έκκλησία στό Θεό, καί τό όποιο ό Θεός, μέ άδιανόγητη γιά τόν άνθρωπο κένωση, «άναζητᾶ», προκειμένου νά χτίσει τήν Έκκλησία Του καί νά διαχύσει τή χάρη Του σ' Αὐτήν καί δι' Αὐτῆς στόν κόσμο. Είναι γνωστό, ήδη από τήν έποχή τοῦ Κάιν καί τοῦ Ἄβελ (βλ. Γεν. δ' 3-6), ότι ό Θεός δέχεται μέ εύμένεια τά δώρα τών ανθρώπων άν προέρχονται άπ' ό,τι έκλεκτό έχουν. Έτσι καί ό πιστός, τόν όποιο προσφέρει ή Έκκλησία στό Θεό πρός χειροτονία, πρέπει νά επιλέγεται μεταξύ τών καθαρῶν καί άφεγάδιαστων μελῶν Της. Τί γίνεται, όμως, μέ τά άνάξια άτομα, τά όποια συχνά βλέπουμε νά προωθοῦνται πρός χειροτονία; Ο ι. Χρυσόστομος βάζει στό στόμα κάποιου τήν έρώτηση: «*Τί οὖν φησί; πάντας ό Θεός χειροτονεῖ καί τούς άναξίους;*», γιά νά δώσει ό ίδιος μία φοβερή άπάντηση: «*Πάντας μέν ό Θεός οὐ χειροτονεῖ.*» Ωστε οί άνάξιοι κληρικοί, πού ιεουργοῦν, δέν έχουν «*χειροτονία έκ Θεοῦ.*» Ένώπιον τοῦ Θεοῦ, τών Άγγέλων καί της Καθολικής Έκκλησίας είναι υπόλογοι γιά τό άνόμημα της «*αντιποιήσεως άρχῆς*», καί μάλιστα ιερῆς, κατά συρροήν καί κατ' έπάγγελμα. Τότε, όμως, τά μυστήρια, πού τελοῦν, είναι έγκυρα; Παίρνει ό λαός χάρη Θεοῦ από τά χέρια μή «*έκ Θεοῦ χειροτονηθέντων*» ιερέων; Ο ι. Πατέρας σπεύδει νά συμπληρώσει: «*Πάντας μέν ό Θεός οὐ χειροτονεῖ, διά πάντων δέ αὐτός ένεργεῖ, εἰ καί αὐτοῖ εἶεν άναξιοι, διά τό σωθῆναι τόν λαόν*» (PG 61, 610). Γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ Του, ό Θεός δέν

στερεῖ τή χάρη νά τελοῦν μυστήρια ἀπό πρόσωπα ἀνάξια, τά ὅποια μιά Ἐκκλησία προωθεῖ στόν κλῆρο καί τά ὑποθάλλει.

Ὅμως, τό πρόβλημα τῶν ἀναξίων κληρικῶν δέν λύεται μέ τό ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία τελοῦν ἔγκυρα μυστήρια. Ὁ Γάλλος ὀρθόδοξος ἀρχιμανδρίτης π. Πλακίδας Deseille κάνει μιά γενική παρατήρηση, (ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος τήν εἶχε ἐπικροτήσει), πού ἔχει ἐφαρμογή καί στό πρόβλημα αὐτό. Λέει: «*ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μιᾶ, προκειμένου περί μυστηρίων, πιό συχνά γιά ἀυθεντικότητα καί γιά νομιμότητα παρά γιά ἐγκυρότητα*» («*Ἡ Πορεία μου πρὸς τήν Ὁρθοδοξία*», Ἐκδ. Ἀκρίτας, 1986, σελ. 58). Μιά τοπική Ἐκκλησία, ἔστω καί ἂν εἶναι ταμεῖο τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί τελεῖ ἔγκυρα μυστήρια, μπορεῖ νά μὴν πορευεῖται κατά τόν Εὐαγγελικό νόμο καί τούς ἰ. Κανόνες. Μπορεῖ νά μὴν εὐαρεστεῖ τό Θεό, ἀλλά νά ὑπάρχει, ὅπως καί ὅσο ὑπάρχει, κατά παραχώρηση Θεοῦ, γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν, πού θέλουν νά σωθοῦν. Μπορεῖ νά ἔχει χάσει τό δυναμισμό Τῆς καί τήν ἱεραποστολική Τῆς ἀκτινοβολία. Νά ἔχει χάσει τήν ἀυθεντικότητά Τῆς. Νά βρίσκεται σέ πορεία φθορᾶς καί ἐκπτώσεως. Ἴσως βρίσκεται στά πρόθυρα ἐγκαταλείψεως καί ἀπορρίψεως Τῆς ἀπό τό Θεό.

Λέει ὁ Μέγας Βασίλειος: «*Ὅταν ἴδῃς ὄντας μέν τινας ἀξίους τοῦ ἐγκατατάσσεσθαι τοῖς πρεσβυτέροις, λανθάνοντας δέ, ἢ ἀμελουμένους, καί ἀντ' αὐτῶν τοὺς ἀναξίους προβεβλημένους, γίνωσκε ὅτι ἀπό τοῦ τοιοῦτου λαοῦ ἀφείλιν ὁ Κύριος πρεσβύτερον*». Ὅταν δεῖς, λέει, ἀξίους νά λάβουν τήν ἱερωσύνη νά παραμερίζονται ξεχασμένοι καί ἀντί γι' αὐτούς νά προωθοῦνται

ἀνάξιοι, αὐτό εἶναι σημεῖο ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτή εἶναι γιά τό Θεό ἀνάξια νά ἔχει γνήσιο ἱερατεῖο. Καί λίγο πιό κάτω: «*Κἂν Ἐκκλησίαν ἴδῃς ὑπό τῶν ἐν πανουργίᾳ δουλούντων τόν λόγον ἀγομένην καί ὑπό τῶν ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, γίνωσκε ὅτι ἐμπαῖχται κυριεύουσιν αὐτῆς, οἱ διά τῆς χρηστολογίας καί πιθανολογίας ἐξαπατῶντες τοὺς ἀκεραιότερους*» (Εἰς τόν Ἡσαΐαν, 3, 103-106). Σά νά λέμε, ἂν δεῖς μιά Ἐκκλησία νά ἄγεται καί φέρεται ἀπό πανούργους, ψεῦτες καί ὑποκριτές, πού διαστρέφουν τήν ἀλήθεια, μάθε ὅτι Τήν ἔχουν ὑποδουλώσει ἀπατεῶνες, πού μέ ἠθικολογίες καί ψεύτικες συγκινησιακές φορτίσεις ἐξαπατοῦν ἀκόμα καί ἀκέραιους (ἀλλ' ἀφελεῖς) πιστούς.

Ὁ Θεός συχνά μακροθυμεῖ καί ὑπομένει τή βλασμημία τοῦ Ὀνόματός Του μέσα στά ἔθνη (βλ. Ρωμ. β' 24) πρὸς χάρη κάποιων πιστῶν, πού θέλουν νά σωθοῦν. Ὅμως, καί τά ἔθνη, πλάσματα δικά Του, πρέπει νά δοῦν ἀυθεντικό τό σωτήριο φῶς τῆς Ἐκκλησίας Του. Δέν μπορεῖ, λοιπόν, νά ἐμπαίζεται ἀπό «θεομπαίχτες» ἔσαεί. Εἶναι θέμα κρίσεως δικῆς Του πότε καί πῶς θά ἐπέμβει. Πόσες ἀκμαῖες παλιές τοπικές Ἐκκλησίες ἔχουν ἐξαφανισθεῖ, ἂν καί μέχρι τέλους εἶχαν τή χάρη νά τελοῦν ἔγκυρα μυστήρια! (Ἦταν, ἄραγε, αὐτές περισσότερο ἄνομες καί κίβδηλες ἀπό τή δική μας σήμερα;...).

Τό ἱερατικό διακόνημα εἶναι κεφαλαιῶδες δομικό στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Χάρᾳ καί καύχημά Τῆς. Ἄς μὴν ἀφήσουμε νά περιάγεται δέσμιο σέ ἄντρα ληστῶν καί χώρους διαφθορᾶς. Ἄν θέλουμε τήν Ἐκκλησία μας νόμιμη καί ἀυθεντική κατά Θεόν...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Ποιός πατέρας-ποιός γιός;

Θά σᾶς αἰφνιδιάσω. Ἄλλά δέ φταίω ἐγώ. Ὅποιαδήποτε ἀντίρρηση ἢ μομφή γεννηθεῖ στό μυαλό σας, παρακαλῶ νά τήν ἀναφέρετε ἢ νά τή χρεώσετε στόν σοφό (!!!) καί ἱκανό (!!!) πνευματικό ἡγέτη, στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ἐκεῖνος ἐπιλέγει, μέ διορατικότητα, τήν ἀνώτατη ἐκκλησιαστική ἡγεσία καί ἐκεῖνος τήν ποδηγετεῖ, ὥστε... οἱ γκάφες τῆς νά μὴ ὑπερβαίνουν τίς δικές του.

Ἄκουστε τήν ἱστορία. Ὁ ἀτσιδάς Μητροπολίτης Ἰγνάτιος Λάπας, πού κάποτε ἐτοίμαζε καί σέρβιρε καφέδες στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ καί στά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀναβαθμίστηκε ξαφνικά καί στάλθηκε στή Λάρισα, γιά νά ποιμάνει τόν ταλαιπωρημένο καί ἐπαναστατημένο λαό. Ὁ διάδοχος τοῦ Σεραφεῖμ Χριστόδουλος, κρατάει τόν Ἰγνάτιο Λάπα ἀπό τό δεξί του χέρι καί τόν κατευθύνει, μέ δεξιотехνία, σέ κάθε Συνοδική ψηφοφορία. Αὐτό εἶναι ἀρκετό καί τά λέει ὅλα.

Ὁ λαμπρός (!), λοιπόν, συνεργάτης τοῦ κ. Χριστόδουλου Ἰγνάτιος Λάπας, κατά τήν περίοδο τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιάς, μαζί μέ τίς πολλές εὐχές, πού σκόρπισε πρός κάθε κατεύθυνση, ἔστειλε «υἱκή» εὐχή καί στή διεύθυνση μιᾶς μηνιαίας ἐφημερίδας, πού ἐκδίδεται στή γενέτειρά του, τή Σαλαμίνα.

Καί σεῖς καί ἐγώ θά περιμέναμε νά

στείλει πατρικές εὐχές ὁ Ἰγνάτιος, μιά καί συνηθίζεται ὁ Ἐπίσκοπος νά ἀποκαλεῖται «πατέρας». Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀνατρέποντας-ἴσως γιατί τή θεώρησε ξεπερασμένη-τήν ἐκκλησιαστική τάξη, ἔστειλε στό διευθυντή καί ἐκδότη τῆς ἐφημερίδας «υἱκές εὐχές». Καί, μάλιστα, «μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ».

Νά τί ἔγραφε:

«Ἐπί ταῖς ἀγίαις ἑορταῖς τοῦ Ἁγίου Δωδεκαήμερου παρακαλῶ δεχθῆτε ἀπείρους υἱϊκᾶς εὐχᾶς, διά μακρότητα ἡμερῶν, χαράν καί ὑγείαν.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ
+ ὁ Λαρίσης Ἰγνάτιος»

Φίλος, πού διάβασε τήν εὐχή, ἔκανε μιά ἀπαξιωτική κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ του καί εἶπε:

-Ἔστειλε υἱικές εὐχές. Εὐτυχῶς. Γιατί θά μπορούσε νά στείλει καί θυγατρικές εὐχές.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλών Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο